

Sone i Fanbyn

Sone hade sin gård ungefär där Sjulsgården nu står. Någon har påstått, att Sone skall vara begravnen i Massahögen. Sone var granne och samtida till Slumparn, men saknade dennes äventyrslystnad och oroliga lynne.

Sone var en storfiskare. Han höll före att stora vatten fordrade vidlyftiga kläder d v s not och nät, men små vatten små vonor såsom mjärdar och fiskehus eller tinor. Han använde även krok med agn av färskt ekorkött eller fjärilskrok. Han hade noga reda på fiskens gångstider. Han kände även bästa betet för olika fisk såväl då det gällde flodfisk som insjöfisk. Han visste även att olika vind- och väderleksförhållanden krävde olika fångstsätt.

Sone idkade även pärlfiske och kände till dess förekomst i de olika vattendragen inom socknen. Han levde, innan man förordnat särskilda pärlfiskare i Norrland.

Han hade sitt sätt att upptaga pärlmusslan. Han visste att hon fanns talrikast på de ställen, där det var lerbotten, och att hon borrat sig ned i leran och att hon förekom ymnigast på djupare vatten. Dessutom visste han att de största och bästa pärlorna funnos på djupet.

Då han idkade pärlfiske vadade han ut i vattnet, dök stående och grep musselskalen med tårna. Man vet, att pärlmusslan förekommit rätt ymnigt i Ljungan, t ex ovan Killingholmen, i Palsjön, Fanbyån, Gimsjön och Lycksjöån m fl ställen.

Sone saknade lust och fallenhet för handelslivet. Den saltorkade och saltade storfisken och pärlorna fick han granne Slumparn övertaga och avyttra på sina färder. Slumparn synes hava handlat både ärligt och väl åt Sone.

Sone blev genom sitt fiskeri en välmående och välbärgad man, som var nöjd med vad vattnen i hemorten gav.